

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 5To/106/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6717010238
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Štefan Novák, LL.M.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6717010238.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Štefana Nováka LL.M., a sudcov Mgr. Jána Bednára a JUDr. Jozefa Mikluša, v trestnej veci obžalovanej F. I. pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, na verejnom zasadnutí dňa 22. novembra 2022, o odvolaní obžalovanej F. I. proti rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 5T/42/2017 zo dňa 29.04.2022, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovanej F. I. z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 5T/42/2017 zo dňa 29.04.2022 bola obžalovaná F. I., uznaná vinnou z prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa XX. októbra XXXX vo L., okres L. v kaviarni na J.. N., predstierajúc svoju schopnosť a záujem, uzatvorila ústnu dohodu o zabezpečení poskytnutia pôžičky vo výške 2.500.000,- Eur pre poškodenú M. I., nar. XX. XX. XXXX, pričom za účelom vybavenie pôžičky jej poškodená M. I. uhradila poplatok X.XXX,- D. v hotovosti dňa XX. XX. XXXX a v období od XX. XX. XXXX do XX. XX. 2013 na viackrát na požiadanie obvinenej za účelom zaplatenie ďalších poplatkov na vybavenie pôžičky poškodená uhradila na účet číslo XXXXXXXXXXX/XXXX v prospech obvinenej sumu spolu X.XXX,- D., pričom obvinená poskytnutie pôžičky pre poškodenú nezabezpečila a ani jej finančné prostriedky nevrátila, ktorým konaním spôsobila poškodenej M. I., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom X., L. S. XXXX/XX, škodu vo výške 4.291,- Eur.

Za to bola obžalovaná F. I. odsúdená podľa § X21 ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 2, Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd obžalovanej výkon trestu odňatia slobody podmienenečne odložil. Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určil obžalovanej skúšobnú dobu v trvaní 18 (osemnásť) mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obžalovanej povinnosť nahradiť poškodenej M.Y.kodu vo výške 4.291,- Eur.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku poškodenú M. I. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti citovanému rozsudku podala obžalovaná odvolanie dňa XX.X.XXXX, ktoré dodatočne odôvodnila prostredníctvom svojho obhajcu dňa X.X.XXXX. V úvode odvolania uviedla, že s predmetným rozhodnutím vo vzťahu k výroku o vine sa nemôže za žiadnych okolností stotožniť, nakoľko sa necíti byť vinná zo spáchania skutku kladeného jej za vinu a zastáva názor, že v písomnom vyhotovení odôvodnenia napadnutého rozsudku neboli splnené podmienky v zmysle náležitého zistenia skutkového stavu v rozsahu nevyhnutnom pre vydanie rozhodnutia, v tomto prípade tak závažného rozhodnutia,

ako je rozhodnutie o vine voči obžalovanému ako takému. Je presvedčená, že okresný súd nesprávne vyhodnotil preukázaný skutkový stav, t. j. v tomto prípade nepreukázaný skutkový stav zo strany okresného prokurátora vo vzťahu k jej osobe a k jej údajnému protiprávnemu konaniu s poukazom na skutočnosť, že pri vyhodnocovaní zisteného skutkového stavu nebral na vedomie uplatnenie základnej zásady celého trestného konania, akou je „in dubio pro reo“, a ktorej použitie by jednoznačne znamenalo vydanie rozhodnutia rozdielného obsahu. Poukázala na skutkovú podstatu trestného činu podvodu prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, ktorého skutku sa dopustí ten, kto na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatí, tým že uvedie niekoho do omylu alebo využije niečí omyl, a spôsobí tak na cudzom majetku väčšiu škodu. Objektom tohto trestného činu je predovšetkým vlastnícke právo alebo práva súvisiace s držbou veci, subjekt je všeobecný. Z hľadiska subjektívnej stránky sa vyžaduje úmyselné konanie, čo v jej prípade preukázané nebolo. Popiera spáchanie trestného činu kladeného jej za vinu a nesúhlasí so záverom uvedeným vo výroku napadnutého rozsudku. Je presvedčená, že súhrnne možno vysloviť názor, že z vykonaného dokazovania nebolo preukázané spáchanie skutku, tak ako je jej kladené za vinu. Nebolo preukázané, že by konala v úmysle, uviesť M. I. do omylu, aby sa obohatila na jej škodu. Bolo preukázané, že práve poškodená bola v tomto konaní iniciatívna, ona ju kontaktovala, súhlasila s podmienkami týkajúcimi sa vybavenia pôžičky a dokonca napriek vzniknutým problémom s vybavovaním pôžičky, poskytla v časovom období od 25.11. 2011 do 18.06. 2013 na úhradu ďalších výdavkov spojených s vybavovaním pôžičky ďalšie platby, čo logicky odporuje tomu, že keby mala nejaké pochybnosti asi by ďalšie platby neuhrádzala, z jej výsluchu je preukázané, že po tom čo sa pôžičku vybaviť nepodarilo, prejavila ochotu jej v mesačných splátkach vrátiť, resp. splatiť sumu, ktorú za účelom vybavenie pôžičky poskytla, no z dôvodu jej finančnej tiesne do ktorej sa dostala následkom nepriaznivého zdravotného stavu sa tak nestalo. V celom tomto konaní zastáva názor, že medzi ňou a M. I. ide o súkromnoprávny spor, ktorý mal byť predmetom riešenia súdu v civilnom konaní a nie v trestnoprávnom konaní, nakoľko orgány činné v trestnom konaní nie sú oprávnené nahrádzať túto činnosť. Je presvedčená, že súhrnne možno vysloviť názor, že z vykonaného dokazovania nie je preukázané spáchanie prečinu podvodu, jej osobou bez akýchkoľvek ostatných pochybností, a ktoré jasne vyplývajú nielen z obsahu vyššie zmienených skutočností v podanom odvolaní, ale aj zo samotného spisového materiálu, resp. priebehu vyšetrovania. Na záver navrhla, aby krajský súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušil a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám vo veci rozhodol a spod obžaloby ju oslobodil s poukazom na § 285 písm. b) Trestného poriadku.

K podanému odvolaniu sa vyjadrila poškodená M. I., ktorá uviedla, že obžalovaná I. konala úmyselne v danej veci zavádzala bola arogantná, drzá vyhrážala sa, že odstúpi od vybavenia finančných prostriedkov neustále si menila telefónne čísla. Obžalovanú nepoznala, kde naopak ona ju kontaktovala za účelom úveru, pričom ju odporučil buď pán N. alebo pán E.. Q. jej povedala, že vie vybaviť finančné prostriedky cez zahraničie, ale že sú tam nejaké poplatky. Sama ju určite nekontaktovala a nežiadala ju o žiadnu pôžičku ako uviedla obžalovaná. Prezentovala to ako nenávratnú pôžičku zo zahraničia, oslovila aj ďalších ľudí ktorí jej naleteli a ona sa obohatila v prospech seba. Obžalovaná I. tvrdila, že to bude rýchlo vybavené. F. nevyvíjala naopak obžalovaná ju stále naháňala, že treba niečo zaplatiť. Keď jej zaplatila odmlčala sa nedalo sa jej dovolať na číslo nereagovala vôbec, iba keď potrebovala finančné prostriedky na obohatenie pre svoju potrebu. Je presvedčená, že z dokazovania bolo jasne preukázané spáchanie skutku. Obžalovaná ju úmyselne dostala do omylu aby sa obohatila. Nesúhlasí s názorom, že v tomto konaní ide o súkromnoprávny vzťah.

Obžalovaná F. I. sa verejného zasadnutia odvolacieho súdu osobne nezúčastnila, pričom písomne požiadala, aby sa verejné zasadnutie konalo v jej neprítomnosti.

Krajský prokurátor na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za zákonný a správny a navrhol, aby odvolací súd napadnuté odvolanie zamietol ako nedôvodné.

Obhajca obžalovanej na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedol, že v danom prípade sa jedná o civilno-právny spor. Pokiaľ ide o poškodenú I., aj v podanom vyjadrení opätovne uvádza iné okolnosti ako vo svojej výpovedi v roku 2014. Nejedná sa o žiadnu chuderu ako sa prezentuje, bolo preukázané, že taktiež vybavovala pôžičky. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a o veci rozhodol sám tak, že obžalovanú spod obžaloby oslobodí podľa § 285 písm. b) Tr. por.

Krajský súd Banská Bystrica ako súd odvolací predtým ako začal plniť svoju preskúmvaciu povinnosť podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zistil, že odvolanie obžalovanej bolo podané včas, v lehote ustanovenej § 309 Tr. por., odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b), pričom nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por. a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Tr. por..

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr. por. alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. V tejto súvislosti zistil, že odvolanie obžalovanej nie je dôvodné.

Napriek odvolacím námietkam obžalovanej, odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok tak, ako bol písomne vyhotovený, spĺňa kritéria obsiahnuté v ustanovení § 168 ods. 1 Tr. por. Z jeho dôvodov je totiž zrejmé, ktoré skutočnosti vzal súd za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa riadil pri vyhodnotení vykonaných dôkazov. Z jeho obsahu je tiež zrejmé, ako sa vysporiadal s konkrétnou obhajobou obžalovanej F. I. a akými právnymi úvahami sa riadil, keď posudzoval preukázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení Trestného zákona. Závery súdu prvého stupňa, ktoré v smere skutkových zistení z týchto dôkazov vyvodil, považuje odvolací súd za logické a zodpovedajúce vykonaným dôkazom. Na rozdiel od obhajoby obžalovanej odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa postupoval v prerokúvanej veci tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na svoje rozhodnutie. Taktiež zistil, že všetky dôkazy v prerokúvanej veci o ktoré súd oprel svoje rozhodnutie o vine boli získané zákonným spôsobom a súd prvého stupňa ich hodnotil jednotlivo aj v ich súhrne podľa svojho vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 12 Tr. por., ak súd prvého stupňa postupoval podľa cit. ustanovenia, tak odvolací súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (R 53/1992). V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Obžalovaná namietala hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplývať z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom právnych predpisov.

Odvolací súd, s ohľadom na skutkové zistenia obsiahnuté vo výrokovej časti rozsudku súdu prvého stupňa, ako sú popísané, vrátane príslušného odôvodnenia napadaného rozsudku a k nemu nadväzujúceho obsahu spisového materiálu zistil, že obecné kritéria vymedzujúce zavinenie obžalovanej F. I. boli naplnené, pričom súd prvého stupňa sa s nimi vyrovnal a odvolací súd ich akceptuje. V reakcii na odvolacie námietky obžalovanej k skutkovým okolnostiam odvolací súd zdôrazňuje, že si argumentáciu súdom prvého stupňa uvedenú v napadnutom rozsudku v plnom rozsahu osvojil a ňu odkazuje a bolo by nadbytočné ju na tomto mieste znovu opakovať, napriek tomu odvolací súd k veci dodáva.

Pokiaľ ide o skutkové zistenia, odvolací súd pripomína, že obžalovaná vo veci využila svoje právo nevypovedať, pričom zo záverečnej reči obhajcu obžalovanej na hlavnom pojednávaní okresného súdu, ako aj z podaného odvolania je zrejmé, že obžalovaná popiera spáchanie skutku vymedzeného vo výrokovej časti odvolaním napadnutého rozsudku. Napriek argumentácii obžalovanej, zo spáchania žalovaného skutku je obžalovaná usvedčovaná predovšetkým výpoveďou poškodenej I..

K. M. I. podrobne opísala, akým spôsobom a v akej výške obžalovanej poskytla finančné prostriedky, a to za účelom, ktorý jej uviedla obžalovaná, teda že jej vybaví úver za výhodných podmienok. Obžalovaná jej však žiadny úver nevybavila, poskytnuté finančné prostriedky jej nevrátila, a to napriek opakovaným príslubom, že tak učiní. Skutočnosť, že poškodená nebola jediná od ktorej obžalovaná žiadala poplatky

na vybavenie úveru vyplýva z výpovede svedkyne Z. Y., ktorá potvrdila, že aj jej obžalovaná prisľúbila vybaviť úver, poskytla obžalovanej aj finančné prostriedky, avšak úver jej nevybavila, ani jej poskytnuté finančné prostriedky nevrátila.

Z konania obžalovanej ako aj jej možností, jednoznačne vyplýva, že predstierala skutočnosti o tom, že je schopná vybaviť úver. Obžalovaná pre poškodenú žiadny úver nevybavila, poskytnuté finančné prostriedky jej nevrátila, a to napriek opakovaným prisľubom, že tak učiní. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na výpoveď svedkyne H. E., ktorá uviedla, že obžalovaná mala finančné problémy, z čoho je možné dovodiť, že obžalovaná tzv. poplatky na vybavenie úveru použila na iný účel.

Obžalovaná namietala, že v tomto prípade ide o záväzkový vzťah medzi dvoma osobami. K tomu odvolací súd uvádza, že občianskoprávny vzťah má vlastný právny rámec určený ustanoveniami Občianskeho zákonníka (§ 1 ods. 2 a nasl.), ak však konaním fyzickej osoby v priebehu dotknutých udalostí dôjde k naplneniu zákonných znakov trestného činu, je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a následne súdu vyvodiť trestnoprávnu zodpovednosť postupom podľa Trestných kódexov. Pravidlo „ultima ratio“ možno uplatniť jedine prostredníctvom materiálneho korektívu v rozsahu § 10 ods. 2 Tr. zák. <aspi://module='ASPI'&link='300/2005 Z.z.%2523P10'&ucin-k-dni='30.12.9999'> zák.. Materiálny korektív, ktorý je v preskúmvanej veci daný v prípade dotknutého činu je nepochybne naplnený v intenzite charakteristickej pre trestný čin. To je predovšetkým určené výškou škody, ktorú poškodená spôsobila, a ktorá je v danom prípade škodou väčšiu, teda sa jedná o kvalifikovanú skutkovú podstatu trestného činu podmieňujúca použitie vyššej trestnej sadzby (§ 221 ods. 2 Tr. zák.), ako je to pri základnej skutkovej podstate (§ 221 ods. 1 Tr. zák.).

Odvolací súd ďalej zistil, že súd prvého stupňa nepochybil, pokiaľ dospel k záveru, že obžalovaná od počiatku konala s podvodným zámerom poškodenú uviesť do omylu, keď bola uzročená so skutočnosťou, že k splneniu záväzku voči poškodenej nedôjde, pričom konala minimálne v nepriamom úmysle podľa § 15 písm. b) Tr. zák., a pritom poškodenej spôsobila škodu v celkovej výške 4.291 eur. Odvolací súd konštatuje, že škodlivý následok na majetku poškodenej nastal v príčinnej súvislosti so zavineným konaním obžalovanej. Súd prvého stupňa preto po právnej stránke správne posúdil konanie obžalovanej ako prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, pretože na škodu cudzieho majetku seba obohatila tým, že uviedla niekoho do omylu a spôsobila tak na cudzom majetku väčšiu škodu.

Krajský súd v tejto časti považuje napadnuté rozhodnutie okresného súdu, ale aj jeho postup, ktorý verdiktu predchádzal, za zákonný, nevykazujúc znaky svojvoľie.

Pri preskúmvaní výroku o treste odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa pri ukladaní trestu správne prihliadol na všetky skutočnosti a zásady podľa § 34 Tr. zák. dôležité z hľadiska jeho ukladania, najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, osobu obžalovanej, jej pomery a možnosti nápravy. Pokiaľ ide o uloženie samotného trestu obžalovanej okresným súdom, keď obžalovanú F. I. odsúdil podľa § 221 ods. 2 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) mesiacov, ktorého výkon jej podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmenečne odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona jej určil skúšobnú dobu v trvaní osemnásť mesiacov, považuje odvolací súd a v tejto časti rozsudok za zákonný, trest bol uložený v rámci trestnej sadzby, keď obžalovanej hrozil trest odňatia slobody na jeden až päť rokov. Uložený trest zodpovedá zásadám ukladania trestov ustanoveným v § 34 a § 38 Trestného zákona a takýto postih obžalovanej je adekvátny a nemožno ho považovať za neprimeraný.

Odvolací súd ďalej na základe podaného odvolania preskúmvaval výrok o náhrade škody, ktorým okresný súd podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku uložil obžalovanej povinnosť nahradiť poškodenej M. I. škodu vo výške 4.291 eur a so zvyškom nároku na náhradu škody ju podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku odkázal na civilný proces.

Podľa § 46 ods. 1 Trestného poriadku, poškodený je osoba, ktorej bolo trestným činom ublížené na zdraví, spôsobená majetková, morálna alebo iná škoda, alebo boli porušené či ohrozené jej iné zákonom chránené práva alebo slobody.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku, ak súd odsudzuje obžalovaného pre trestný čin, ktorým spôsobil inému škodu, uvedenú v § 46 ods. 1 aspi://module='ASPI'&link='301/2005 Z.z.%252346'&ucin-k-dni='30.12.9999', uloží mu spravidla v rozsudku, aby ju poškodenému nahradil, ak bol nárok riadne a včas uplatnený. Súd uloží obžalovanému vždy povinnosť nahradiť neuhradenú škodu alebo jej neuhradenú časť, ak jej výška je súčasťou popisu skutku uvedeného vo výroku rozsudku, ktorým bol obžalovaný uznaný za vinného, alebo ak ide o náhradu morálnej škody spôsobenej úmyselným násilným trestným činom podľa osobitného zákona, ak škoda nebola dosiaľ uhradená.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku, na civilný proces alebo na konanie pred iným príslušným orgánom odkáže súd poškodeného tiež so zvyškom jeho nároku, ak mu nárok z akéhokoľvek dôvodu prizná len sčasti.

Do trestného konania sa v prípravnom konaní so svojím nárokom na náhradu škody pripojila poškodená M. I..

Súd prvého stupňa správne zaviazal obžalovanú k časti uplatnenej náhrade škody vo výške 4.291 eur, pretože výška škody bola v trestnom konaní preukázaná a je súčasťou popisu skutku uvedenej vo výroku napadnutého rozsudku a v takom prípade bol okresný súd povinný v zmysle ustanovenia § 287 ods. 1 Tr. por. obžalovanú zaviazat' k jej náhrade. Pokiaľ ide o výrok, ktorým súd prvého stupňa poškodenú so zvyškom uplatnenej náhrady škody odkázal na civilný proces, keďže súd v prejedávanom prípade nemal podklad na vyslovenie povinnosti na náhradu zvyšnej časti uplatnenej škody, preto bol povinný podľa § 288 ods. 2 Tr. por., poškodenú so zvyškom jeho nároku odkázat' na civilný proces.

Na základe uvedených skutočností má krajský súd za to, že prvostupňový súd rozhodol správnym a zákonným spôsobom, a preto odvolanie obžalovanej v zmysle ustanovenia § 319 ods. 1 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Uznesenie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici jednomyseľne (§ 163 ods. 4 Trestného poriadku v spojení s § 180 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.